

Udskriftsdato: 13. december 2025

FOU nr 2009.0103 (Gældende)

2009 1-3. Partshøring ved standsning af sygedagpenge

Ministerium: Folketinget

Opfølgning / Opfølgning til

LBK nr 1047 af 28/10/2004 § 24 - LOV nr 396 af 01/06/2005 § 1 nr. 3 - LOV nr 563 af 09/06/2006 § 21 -

LBK nr 1365 af 07/12/2007 § 19

2009 1-3. Partshøring ved standsning af sygedagpenge

Resumé

En sygedagpengemodtager udeblev fra et møde som kommunen havde indkaldt ham til. Kommunen mente derfor at han uden rimelig grund havde undladt at medvirke ved kommunens opfølgning, og stoppede hans sygedagpenge. Tidligt den følgende dag mødte borgeren op for at deltage i mødet som han troede var denne dag.

Ombudsmanden udtalte at sygedagpengemodtageren ikke tilstrækkeligt utvetydigt var blevet orienteret om at udeblivelse uden rimelig grund fra dette møde ville medføre at retten til dagpenge bortfaldt. Der stilles efter praksis ganske omfattende krav til præcisionen af denne vejledning. Ombudsmanden henstillede derfor at sagen blev genoptaget.

Ombudsmanden udtalte endvidere at der ikke var fuldt tilstrækkeligt grundlag for at fastslå at sygedagpengemodtageren uden rimelig grund undlod at medvirke ved opfølgningen. Ombudsmanden henviste til at der efter domspraksis foretages en subjektiv bedømmelse af om borgerens forhold er udtryk for at borgeren uden rimelig grund har undladt at medvirke.

Ombudsmanden udtalte sig også mere generelt om spørgsmålet om partshøring i forbindelse med standsning af sygedagpenge på grund af udeblivelse fra et møde med kommunen. Efter Ankestyrelsens opfattelse kunne partshøring iværksættes samtidig med en foreløbig afgørelse om ophør af sygedagpenge. Ombudsmanden udtalte at en borger bør partshøres inden der træffes afgørelse om at stoppe udbetalingen af sygedagpenge. Det er ikke omtalt i sygedagpengeloven at reglen i forvaltningslovens § 19, stk. 1, om forudgående partshøring kan fraviges ved afgørelser om ophør af sygedagpenge. Efter ombudsmandens opfattelse bør en sådan generel fravigelse af en fundamental forvaltningsretlig regel have hjemmel. Ombudsmanden konstaterede dog at spørgsmålet var tvivlsomt. Ombudsmanden har rejst det hjemmelsmæssige spørgsmål i mere generel form over for Beskæftigelsesministeriet.

(J.nr. 2006-2447-025).

Endelig redegørelse i sag om ophør af sygedagpenge på grund af udeblivelse fra samtale – partshøring

Jeg har nu haft lejlighed til at gennemgå sagen vedrørende A.

Efter min gennemgang af sagen er det min endelige opfattelse at A ikke inden mødet den 30. januar 2006 tilstrækkelig utvetydigt blev orienteret om at udeblivelse uden rimelig grund fra dette møde ville medføre at retten til dagpenge bortfaldt. På den baggrund henstiller jeg til Beskæftigelsesankenævnet, Statsforvaltningen Hovedstaden, at genoptage sagen og træffe en ny afgørelse i lyset af det jeg anfører i min redegørelse.

Efter en konkret vurdering af hændelsesforløbet er der efter min opfattelse ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at statuere at A uden rimelig grund undlod at medvirke ved kommunens opfølgning.

Jeg henstiller derfor at beskæftigelsesankenævnet inddrager det jeg har anført under punkt II og III nedenfor, i forbindelse med sin fornyede behandling af sagen.

Jeg har under punkt IV omtalt et spørgsmål om partshøring i sygedagpengesager.

Jeg afgav den 26. september 2008 min udtalelse i foreløbig form så myndighederne i sagen kunne få lejlighed til at udtale sig inden jeg afgav min endelige udtalelse (§ 20, stk. 1, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand).

Jeg har modtaget høringsvar fra Ankestyrelsen, Beskæftigelsesankenævnet, Statsforvaltningen Hovedstaden, og Jobcenter København, Sygedagpenge, af henholdsvis 24. november, 30. oktober og 22. oktober 2008. B har som A's partsrepræsentant ikke haft bemærkninger til svarene.

De følgende sider indeholder en nærmere gennemgang af resultatet af min undersøgelse. I sidste del af denne redegørelse findes en sagsfremstilling. Sagsfremstillingen indeholder også en gengivelse af myndighedernes udtalelser i sagen.

Ombudsmandens endelige udtalelse

"Sagen angår (A)'s ret til sygedagpenge efter at han den 30. januar 2006 ikke mødte op til en samtale i kommunen som han var indkaldt til.

Sagen giver anledning til følgende spørgsmål:

1. Blev (A) tilstrækkeligt orienteret om retsvirkningerne af ikke at møde op til samtale i kommunen den 30. januar 2006?
2. Var (A)'s manglende fremmøde udtryk for at han uden rimelig grund undlod at medvirke ved kommunens opfølgning?
3. Skulle (A) have været partshørt inden kommunen standsede udbetalingen af sygedagpenge?

I. Retsgrundlaget

Myndighedernes afgørelse er truffet på grundlag af § 8, stk. 1, nr. 3, i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 28. oktober 2004 med senere ændringer. Bestemmelsen havde følgende ordlyd indtil den 1. juli 2005:

'§ 8. Retten til dagpenge bortfalder,

- 1) (...)
- 2) (...), eller
- 3) hvis den sikrede uden rimelig grund undlader at medvirke ved kommunens opfølgning, jf. § 24, stk. 1-3.'

Følgende fremgik bl.a. af lovens § 24, stk. 1-3:

'§ 24. Kommunen skal med henblik på at bevare den sikredes tilknytning til arbejdsmarkedet senest efter 8 uger og derefter mindst hver 8. uge tage dennes forhold op til vurdering med henblik på, om der er behov for behandling, optræning, revalidering eller andre former for bistand til den pågældende eller dennes familie. Dette skal ske i samarbejde med dagpengemodtageren, læger, hospitals- og revalideringsinstitutioner, virksomheder og de faglige organisationer samt arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Kommunen skal før den første kontakt til den sikrede tage stilling til, om karakteren af den sikredes sygdom eller den sikredes sygdomsfrekvens kræver, at den sikrede indkaldes til en personlig samtale. Samtidig skal der tages stilling til, i hvilket omfang der skal ske inddragelse af læger, hospitals- og revalideringsinstitutioner, virksomheder og de faglige organisationer samt arbejdsformidlingen.

Stk. 3. Kommunen skal ved den første opfølgning tage stilling til udarbejdelsen af en opfølgningsplan. Planen skal i alle tilfælde senest udarbejdes, når dagpengemodtageren har været sygemeldt i 6 måneder inden for de sidste 12 måneder. Har kommunen forlænget dagpengeperioden efter § 22, stk. 1, nr. 1, skal nødvendige afklarende aktiviteter forud for revalideringen være iværksat senest 6 måneder efter forlængelsen.'

Ordlyden i § 8, stk. 1, nr. 3, blev ændret i forbindelse med gennemførelsen af nye regler i loven for en styrket sygefraværsindsats med ny visitation og opfølgning i sygedagpengesager mv. (§ 1, nr. 3, i lov nr. 396 af 1. juni 2005). Bestemmelsen, der trådte i kraft den 1. juli 2005, har følgende ordlyd:

'§ 8. (...)

- 1) (...)

2) (...), eller

3) hvis den sikrede uden rimelig grund undlader at medvirke ved kommunens opfølgningsindsats efter kapitel 10 a.'

Formålet med reglerne i kapitel 10 a er – ligesom formålet var med reglerne i § 24, stk. 1-3, i lovbekendtgørelse nr. 1047 af 28. oktober 2008 – at styrke sygefraværsindsatsen. Reglerne indeholdt bl.a. nye bestemmelser om visitation og opfølgning. Vedrørende spørgsmålet om manglende medvirken efter § 8, stk. 1, nr. 3, var der i relation til (A)'s sag ikke nogen ændring.

Bestemmelsen i den oprindelige § 8, stk. 1, nr. 3, blev indført ved lov nr. 1038 af 23. december 1998. I bemærkningerne til bestemmelsen er bl.a. anført:

'Til § 2

...

Forslaget om, at sygedagpengeudbetalingen også skal bortfalde, når den sygemeldte undlader at medvirke ved den kommunale sygedagpengeopfølgning, skal ses som en understregning af vigtigheden af den kommunale opfølgning – herunder den sygemeldtes medvirken ved denne opfølgning.

Det er en forudsætning for bortfald af dagpengeretten, at kommunen har underrettet den sygemeldte om konsekvensen af den pågældendes nægtelse/undladelse.'

Ved lov nr. 396 af 1. juni 2005 blev bl.a. indført pligt for den sygemeldte til at udfylde et oplysningsskema.

I bemærkningerne i lovforslaget (nr. L 21/2004) til den ændrede ordlyd i § 8, stk. 1, nr. 3, der blev indført ved lov nr. 396 af 1. juni 2005, er bl.a. anført:

'Til § 1

...

Til nr. 3

...

Det er en forudsætning for at lade sygedagpengene bortfalde, at kommunen forinden har orienteret om, at dagpengene bortfalder efter det tidspunkt, hvor sygemeldte uden rimelig grund har undladt at returnere oplysningsskemaet.'

Folketinget vedtog den 9. juni 2006 en ny lov om sygedagpenge (lov nr. 563 af 9. juni 2006). Loven trådte i kraft den 3. juli 2006 og finder anvendelse på sygdomstilfælde hvor første fraværdsdag er den 3. juli 2006 eller senere. Bestemmelsen i § 21 i den nye lov om sygedagpenge har følgende ordlyd:

'§ 21. Retten til sygedagpenge bortfalder

1) så længe den sygemeldte mod lægens opfordring afviser at lade sig indlægge på sygehus eller at modtage nødvendig lægebehandling eller mod lægens eller kommunens opfordring afviser at deltage i hensigtsmæssig optræning for at genvinde arbejdsevnen,

2) hvis den sygemeldte ved sin adfærd forhaler helbredelsen, eller

3) hvis den sygemeldte uden rimelig grund undlader at medvirke ved kommunens opfølgning, jf. kapitel 6.

Stk. 2. Bortfald af sygedagpenge efter stk. 1, nr. 1 og 3, er betinget af, at kommunen har givet den sygemeldte en skriftlig orientering om konsekvenserne af, at den sygemeldte afviser at modtage nødvendig lægebehandling eller deltage i hensigtsmæssig optræning eller undlader at medvirke ved kommunens opfølgning.

Stk. 3. Retten til sygedagpenge ophører fra dagen efter det tidspunkt, hvor betingelserne for udbetaling ikke længere er opfyldt.'

§ 21, stk. 1, om de enkelte bortfaldssituationer svarer til § 8, stk. 1, i den gamle sygedagpengelov, jf. de specielle bemærkninger til forslaget § 21 (nr. L 154/2005). Ved gennemførelsen af den nye lov om sygedagpenge blev stk. 3 tilføjet. Følgende er anført om stk. 3 i bemærkningerne (nr. L 154/2005):

’Endvidere foreslås det i stk. 3 præciseret, at sygedagpengeretten falder bort fra dagen efter det tidspunkt, hvor betingelserne ikke længere er opfyldt.’

Bemærkningen er ikke uddybet nærmere i forslaget.

II. Orientering om retsvirkningerne af ikke at møde til samtale den 30. januar 2006 (spørgsmål 1)

Københavns Kommune indkaldte i et brev af 7. juli 2005 (A) til første opfølgningssamtale i anledning af hans sygemelding. I brevet skrev kommunen at hvis han var forhindret i at møde på det aftalte tidspunkt – onsdag den 13. juli 2005 – skulle han ringe på et nærmere angivet telefonnummer. Desuden skrev kommunen:

’Du skal være opmærksom på, at udeblivelse fra samtalen, uden at have meddelt lokalcentret om årsagen hertil, vil betyde, at dagpengeudbetalingen/refusion til arbejdsgiver vil bortfalde i henhold til dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3.’

Kommunens journaludskrift indeholder et notat af 11. juli 2005 der vedrører en samtale i forbindelse med (A)’s personlige fremmøde hos kommunen den 7. juli 2005. Det fremgår af notatet at (A) ’er både mundtligt og skriftligt orienteret om, at udeblivelse fra samtalen vil betyde bortfald af dagpenge i henhold til dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3, er indf. med dette.’

I forbindelse med opfølgningssamtale den 22. november 2005 modtog (A) en skriftlig opfølgningsplan af 23. november 2005. Sidst i opfølgningsplanen står at planen er at kommunens socialformidler indhenter en statusattest fra (A)’s egen læge, og at ’du møder til ny samtale *mandag den 30.01.06 kl. 10.00*’. Det fremgår ikke af denne opfølgningsplan hvilke retsvirkninger en udeblivelse ville have. Spørgsmålet om udeblivelsesvirkninger blev heller ikke berørt under telefonsamtaler med (A) den 6. og 11. januar 2006, jf. kommunens journalnotater om disse samtaler.

Når kommunen og nævnet fastslår at (A) blev orienteret om retsvirkningerne af ikke at møde til samtale med kommunen, henviser de begge til det begivenhedsforløb som er refereret ovenfor. Ifølge sagens akter har han således ikke modtaget en orientering om at konsekvensen af udeblivelse fra samtaler der fulgte efter samtalen den 13. juli 2005, også ville være at retten til dagpenge bortfaldt.

I Ankestyrelsens principafgørelse D-27-06 har Ankestyrelsen truffet afgørelse om at en kommune ikke kunne stoppe dagpengeudbetalingen på grund af udeblivelse fra opfølgningssamtale. Ankestyrelsen begrundede sin afgørelse således:

’Begrundelsen for afgørelsen var, at lønmodtager ikke var orienteret om, at sygedagpengene ville bortfalde, hvis han udeblev uden rimelig grund fra opfølgningssamtale i kommunen den 4. april 2005, jf. dagældende dagpengelovs § 8, stk. 1, nr. 3.

Efter denne bestemmelse bortfaldt retten til sygedagpenge, hvis den sikrede uden rimelig grund undlod at medvirke ved kommunens opfølgningsindsats efter kapitel 10 a.

Det var efter praksis en forudsætning for at stoppe dagpengeudbetalingen efter dagældende dagpengelovs § 8, stk. 1, nr. 3, at den sygemeldte var orienteret om, at dagpengene bortfaldt efter det tidspunkt, hvor den sygemeldte uden rimelig grund var udeblevet fra opfølgningssamtale i kommunen.

Ankestyrelsen lagde til grund, at lønmodtager ved kommunens brev af 10. marts 2005 var indkaldt til opfølgningssamtale den 22. marts 2005, men meldte afbud.

Ankestyrelsen lagde endvidere til grund, at det blev aftalt telefonisk mellem lønmodtager og kommunen, at han skulle møde til opfølgningssamtale den 4. april 2005, men at han ikke mødte eller meldte afbud.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at lønmodtager i kommunens brev af 10. marts 2005 var blevet orienteret om, at sygedagpengene kunne bortfalde, hvis han udeblev uden rimelig grund fra opfølgningssamtale den 22. marts 2005.

Det var ikke tilstrækkeligt for at stoppe dagpengeudbetalingen efter dagældende dagpengelovs § 8, stk. 1, nr. 3, på grund af udeblivelse fra opfølgningssamtale, at lønmodtager var orienteret om, at sygedagpengene kunne bortfalde.

Ankestyrelsen lagde også vægt på, at det ikke sås, at lønmodtager blev orienteret om, at dagpengene ville bortfalde, hvis han udeblev uden rimelig grund fra opfølgningssamtale den 4. april 2005.

Ankestyrelsen lagde tillige vægt på, at lønmodtager tidligere i sygeperioden i 2003/2004 havde modtaget forskellige orienteringer om betydningen af udeblivelse fra opfølgningssamtale.

...'

På baggrund af forarbejderne til den dagældende sygedagpengelovs § 8, stk. 1, nr. 3, og Ankestyrelsens principafgørelse er det min opfattelse at der stilles ganske omfattende krav til præcisionen af den vejledning som myndighederne skal give, hvis en udeblivelse fra en opfølgningssamtale skal tillægges virkninger for den fremtidige ret til sygedagpenge.

(A) blev efter min opfattelse ikke inden mødet den 30. januar 2006 tilstrækkelig utvetydigt orienteret om at udeblivelse uden rimelig grund fra dette møde ville medføre at retten til dagpenge bortfaldt.

Jeg har lagt vægt på at det ikke fremgår af sagens akter at han er blevet orienteret om at udeblivelse fra andre møder end mødet den 13. juli 2005 ville medføre bortfald af dagpenge.

På den baggrund henstiller jeg til Beskæftigelsesankenævnet, Statsforvaltningen Hovedstaden, at genoptage sagen og træffe en ny afgørelse i lyset af det jeg har anført.

Efter min gennemgang af sagen mener jeg det er rigtigst at jeg også berører nogle af de andre spørgsmål som sagen har rejst.

III. Undladelse af at medvirke ved kommunens opfølgning (spørgsmål 2)

(A) blev orienteret om datoen for opfølgningssamtalen den 30. januar 2006 såvel under samtalen med kommunens medarbejder den 22. november 2005 som i den skriftlige opfølgningsplan af 23. november 2005 og under telefonsamtalen den 11. januar 2006. Han blev også mindet om at der var et opfølgningsmøde, under sin telefonsamtale med kommunen den 6. januar 2006. Alligevel udeblev han fra opfølgningssamtalen.

Imidlertid mødte han den 31. januar 2006 kl. 9.30 op hos kommunen og mente at samtalen var samme dag kl. 10.00. Han blev under sin samtale med sagsbehandleren oplyst om at samtalen skulle have fundet sted dagen inden, og at kommunen havde skrevet til ham om at dagpengeudbetalingen var bortfaldet med sidste udbetalingsdag den 31. januar 2006.

Hverken kommunen eller nævnet har anset det for at være en rimelig grund til udeblivelse fra opfølgningssamtalen at (A) havde misforstået datoen for mødet. Ankestyrelsen har i sin afgørelse om ikke at behandle sagen som principiel eller generel henvist til principafgørelse D-7-06. Sagen vedrørte en mand hvis ret til sygedagpenge bortfaldt fordi han havde misforstået datoen for mødet, på trods af at han aldrig tidligere var udeblevet fra en opfølgningssamtale. I denne principafgørelse skriver Ankestyrelsen følgende:

'...

Ankestyrelsen fandt, at det ikke var en rimelig grund til udeblivelse fra informationsmøde, at den sygemeldte person havde misforstået datoen for mødet.

Ankestyrelsen vurderede, at han ikke havde udvist tilstrækkelig omhyggelighed, når han ikke havde sørget for at notere sig datoen for, hvornår han skulle møde i kommunen.

Ankestyrelsen vurderede på det grundlag, at han uden rimelig grund havde undladt at medvirke ved kommunens opfølgning, jf. § 24 og § 8, stk. 1, nr. 3 i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. Det er lov nr. 852 af 20. december 1989, som senest er bekendtgjort i Beskæftigelsesministeriets lovbekendtgørelse nr. 1047 af 28. oktober 2004.

Der henvistes desuden til, at han var informeret om mødet og konsekvensen af udeblivelse.

...’

I Ugeskrift for Retsvæsen 2007, s. 2502, er der refereret en afgørelse truffet af Vestre Landsret i en tilsvarende sag. I denne dom udtalte landsrettens flertal bl.a.:

’A blev den 22. marts 2005 opmærksom på, at hun samme dag skulle have været til opfølgningssamtale, og den følgende morgen rettede hun henvendelse til Fredericia Kommune og forklarede, at udeblivelsen skyldtes en misforståelse. Hun skrev et brev til kommunen og anmodede om et nyt mødetidspunkt til en opfølgningssamtale. Først senere samme dag modtog hun Fredericia Kommunes afgørelse om bortfald af sygedagpenge, som var truffet dagen før, uden at kommunen havde forhørt sig om årsagen til udeblivelsen.

Selv om det ikke kan anses for undskyldeligt, at A forvekslede mødedatoerne, giver en konkret vurdering af det anførte hændelsesforløb ikke grundlag for at statuere, at A’s udeblivelse var udtryk for, at hun uden rimelig grund undlod at medvirke ved kommunens opfølgning, jf. dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3. Disse dommere stemmer således for at tage parternes subsidiære påstande om hjemvisning til følge.’

Dommen blev afsagt med dissens, der bl.a. lød således:

’Kommunen begik en fejl ved ikke at partshøre A, før beslutningen om bortfald af dagpenge blev truffet, men da kommunen efter modtagelsen af A’s brev revurderede sagen, kan fejlen ikke tillægges betydning. Jeg finder heller ikke, at afgørelsen er i strid med det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip, (...)’

Spørgsmålet om retsvirkningerne af udeblivelse fra et aftalt møde berøres også i Højesterets dom som er refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 2005, s. 2355, der vedrører en arbejdsløshedsforsikrets udeblivelse fra en samtale med AF om udarbejdelse af handlingsplan. Højesteret traf afgørelse i overensstemmelse med og i henhold til de grunde der var anført af landsrettens mindretal. Landsrettens mindretal anførte følgende i begrundelsen for sin opfattelse:

’Efter de afgivne forklaringer lægger jeg til grund, at (...) [ansat i AF; min tilføjelse] på mødet den 14. februar 2000 tilkendegav over for (A) [den arbejdsløse; min tilføjelse], at der på mødet den 24. februar 2000 skulle udarbejdes en handlingsplan med udgangspunkt i (A)’s samtale med (B) [repræsentant på genbrugspladsen; min tilføjelse] den 21. februar 2000. Dette er også anført i den skriftlige indkaldelse til mødet, som (A) fik udleveret. Jeg lægger endvidere til grund, at (A) på mødet den 14. februar meddelte, at han ville afholde ferie fra den 21. februar til den 3. marts, men alligevel gav tilsagn om at deltage i møderne den 21. og 24. februar. Det er ubestridt, at (A) trods svigtende busforbindelse mødte på genbrugspladsen den 21. februar på et aftalt, ændret klokkeslæt, og at det ikke skyldes (A)’s forhold, at mødet med (B) ikke blev afholdt som planlagt. Det lægges endvidere til grund, at (A) anmodede den tilstedeværende på genbrugspladsen om at give (B) besked om at kontakte ham telefonisk. (A) kontaktede ubestridt selv arbejdsformidlingen telefonisk den 24. februar kl. 13.30, på hvilket tidspunkt han ikke havde hørt fra (B).

Under hensyn til (A)’s tilsagn om at møde den 24. februar 2000 finder jeg, at han uanset ferieafholdelsen havde pligt hertil. Under de nævnte omstændigheder finder jeg imidlertid, at (A) den 24. februar 2000 med nogen føje antog, at handlingsplanen ikke skulle udarbejdes, før han havde talt med (B), og at der ikke er belæg for at fastslå, at (A) havde modvilje imod udarbejdelse af handlingsplanen. Herefter finder jeg ikke grundlag for at sidestille (A)’s udeblivelse fra mødet den 24. februar 2000 med arbejdsformidlingen, som han i stedet kontaktede telefonisk senere samme dag, med et afslag på at medvirke til udarbejdelse af

en handlingsplan, jf. dagældende lov om arbejdsløshedsforsikring § 63, stk. 1, nr. 4. Heraf følger, at § 63, stk. 1, ikke giver grundlag for at fratage (A) dagpengeretten. (...)

...’

Det er min opfattelse at der i de to domme foretages en bedømmelse af om udeblivelsen – som i sig selv ikke var undskyldelig – efter en subjektiv bedømmelse af (syge)dagpengemodtagerens forhold kunne anses for udtryk for at (syge)dagpengemodtageren uden rimelig grund undlod at medvirke ved kommunens opfølgning/uden rimelig grund undlod at medvirke til udarbejdelsen af en handlingsplan.

I ingen af de to domme anså man dette for bevist.

I (A)’s sag har jeg hæftet mig ved at han mødte op hos kommunen dagen efter at opfølgningsmødet skulle have fundet sted, og før han vidste at kommunen havde truffet afgørelse om at hans ret til sygedagpenge var bortfaldet. På dette punkt minder den foreliggende sag meget om den sag der er refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 2007, s. 2502V, og som jeg har omtalt ovenfor.

Efter en konkret vurdering af dette hændelsesforløb er der efter min opfattelse ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at statuere at (A) uden rimelig grund undlod at medvirke ved kommunens opfølgning.

Jeg er opmærksom på at (A) senere samme dag ringede til kommunen og oplyste ’at han ikke kunne have været mødt i går alligevel, havde mange smerter i ryggen, og havde ikke mere tilbage på sit taletidskort’. Da der er tale om en meget forsinket reaktion i anledning af kommunens afgørelse om bortfald af sygedagpenge, har jeg ikke tillagt disse oplysninger afgørende betydning.

Jeg henstiller at beskæftigelsesankenævnet inddrager det jeg har anført under dette punkt, i forbindelse med sin fornyede behandling af sagen.

IV. Partshøring (spørgsmål 3)

a. Generelt om partshøring inden afgørelsen

Det Sociale Nævn for Københavns og Frederiksberg Kommuner udtalte i sin udaterede afgørelse i sagen at kommunen burde have partshørt (A) inden afgørelsen om ophør af sygedagpenge. Nævnet fandt efter en konkret vurdering ikke at den manglende partshøring kunne føre til ugyldighed, fordi partshøring ikke ville have ført til et andet resultat. Nævnet lagde vægt på at lokalcenteret havde inddraget (A)’s forklaring på det manglende fremmøde ved sin genvurdering af sagen.

Det er således ubestridt at Københavns Kommune burde have partshørt i sagen.

Efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, må der ikke træffes afgørelse før myndigheden har gjort parten bekendt med de oplysninger som der efter bestemmelsen er pligt til at partshøre over. Det vil sige at partshøring skal ske før myndigheden træffer afgørelse.

Kun i tilfælde der er omfattet af forvaltningslovens § 20, kan partshøring foretages samtidig med afgørelsen. Det kræver imidlertid at sagens karakter og hensynet til parten selv taler for at undlade den forudgående partshøring. Dette vil ikke være tilfældet i sager om ophør af sygedagpenge.

Reglerne om partshøring har sammenhæng med officialprincippet fordi partshøringspligten netop skal medvirke til at sikre at sagen er tilstrækkeligt oplyst inden myndighederne træffer afgørelse. Partshøringsreglerne sikrer at parten får lejlighed til at korrigere eventuelle forkerte oplysninger og påpege unøjagtigheder og misforståelser i sagsoplysningsgrundlaget samt får mulighed for at supplere oplysningerne om sagens faktiske omstændigheder inden der træffes afgørelse. Det må anses for vigtigt for tilliden til den offentlige forvaltning at parten får lejlighed til at kontrollere myndighedens beslutningsgrundlag inden der træffes afgørelse. Se eksempelvis John Vogter, Forvaltningsloven med kommentar, 3. udgave (2001), s. 363.

Forvaltningsloven indeholder ingen formkrav til selve høringsproceduren. Partshøringen skal dog naturligvis foregå på en måde, i en form og med en frist der stemmer overens med formålet med partshøring.

I februar 2008 udsendte Ankestyrelsen en praksisundersøgelse vedrørende sagsbehandlingen i sager om bortfald af sygedagpenge (efter § 21 i den nye lov om sygedagpenge, som gælder for personer med første fraværssdag den 3. juli 2006 eller senere). Ankestyrelsen giver i denne undersøgelse udtryk for at udgangspunktet er at kommunen skal søge baggrunden for udeblivelsen fra mødet oplyst, og at der skal ske partshøring af borgeren, inden der træffes afgørelse om eventuelle konsekvenser af udeblivelsen (jf. bl.a. praksisundersøgelsens punkt 2.2.2, s. 13, og punkt 4.3, s. 33 ff). Ankestyrelsen kommer afslutningsvis i punkt 4.3 med følgende anbefaling:

’At kommunerne er meget opmærksomme på at partshøre borgeren om årsagen til den manglende medvirken eller udeblivelsen, inden kommunen træffer den endelige afgørelse.’

Se også f.eks. Ankestyrelsens principafgørelser D-26-03 og D-27-06 og Ugeskrift for Retsvæsen 2007.2502V.

Jeg er enig i at myndigheden har pligt til at søge spørgsmålet om der var rimelig grund til ikke at medvirke, oplyst/til at partshøre over spørgsmålet inden der bliver truffet afgørelse.

b. Partshøring samtidig med afgørelsen

Ankestyrelsen har i den omtalte praksisundersøgelse fra februar 2008 berørt betingelsen om inden afgørelsen at søge oplyst hvorfor den sygemeldte undlod at medvirke ved opfølgningen. Ankestyrelsen har i undersøgelsen anset denne betingelse for opfyldt hvis kommunen senest i afgørelsen om ophør af dagpenge har givet den sygemeldte lejlighed til at komme med oplysninger om årsagen til den manglende medvirken (praksisundersøgelsens punkt 3.2.7, s. 28). Som jeg forstår Ankestyrelsens praksisundersøgelse, mener Ankestyrelsen at der træffes en foreløbig afgørelse om ophør af sygedagpenge der ledsages af en partshøring. Efterfølgende træffes den endelige afgørelse på et fuldstændigt oplysningsgrundlag.

Jeg er enig med Ankestyrelsen i at meddelelsen om ophør af sygedagpenge er en afgørelse. Det gælder også selv om den sygemeldte i afgørelsen gives lejlighed til at oplyse om årsagen til den manglende medvirken.

Efter den nye sygedagpengelovs § 21, stk. 3, ophører retten til sygedagpenge fra dagen efter det tidspunkt hvor betingelserne for udbetaling ikke længere er opfyldt.

Jeg formoder at det er denne bestemmelse der er baggrunden for at Ankestyrelsen mener at partshøring kan iværksættes samtidig med kommunens afgørelse om ophør af sygedagpenge, men således at den endelige afgørelse om bortfald træffes efterfølgende på et fuldstændigt oplysningsgrundlag. Som jeg forstår det, mener Ankestyrelsen ikke at der er hjemmel til at udbetale sygedagpenge når en person er udeblevet fra en opfølgningssamtale.

§ 8, stk. 1, nr. 3, i den tidligere lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel indeholdt ikke en tilsvarende bestemmelse.

Under hensyn til at jeg allerede under punkt II ovenfor har anført at jeg henstiller til beskæftigelsesankenævnet at genoptage sagen, behandler jeg ikke problemstillingen omkring hjemlen i bestemmelsen i § 8, stk. 1, nr. 3, nærmere.

Det er ikke omtalt i sygedagpengeloven at reglen i forvaltningslovens § 19, stk. 1, om forudgående partshøring skulle kunne fraviges ved afgørelser om ophør af sygedagpenge. Efter min opfattelse bør en sådan generel fravigelse af en fundamental forvaltningsretlig regel have hjemmel. Det er derfor min opfattelse at partshøring bør finde sted inden der træffes en afgørelse der har ydelsesmæssige konsekvenser for sygedagpengemodtageren.

Imidlertid er spørgsmålet ikke utvivlsomt. Jeg har bl.a. hæftet mig ved at den dissentierende dommer i Ugeskrift for Retsvæsen 2007.2502V ikke har tillagt den konstaterede partshøringsfejl betydning for sin vurdering af at sygedagpengene med rette ophørte dagen efter at sygedagpengemodtageren var udeblevet fra en opfølgningssamtale. Jeg har derfor ikke grundlag for at udtale min opfattelse som kritik.

Jeg har i dag i en henvendelse til Beskæftigelsesministeriet rejst dette hjemmelsmæssige spørgsmål i mere generel form. Det er min opfattelse at et tilsvarende spørgsmål om forudgående partshøring kan rejses i forhold til en række andre forsørgelsesmæssige ydelser.

V. Sammenfattende

Under henvisning til mine bemærkninger under punkt II ovenfor henstiller jeg til Beskæftigelsesankenævnet, Statsforvaltningen Hovedstaden, at (A)'s sag om sygedagpenge genoptages, og at der træffes en ny afgørelse i lyset af det jeg har anført under punkt II og III.

Jeg har sendt kopi af denne endelige redegørelse til Ankestyrelsen, Beskæftigelsesankenævnet, Statsforvaltningen Hovedstaden, og Jobcenter København, Sygedagpenge. Desuden har jeg sendt en anonymiseret kopi af redegørelsen til Beskæftigelsesministeriet.

...”

Sagsfremstilling

A var ude for et trafikuheld i 2005. Han blev sygemeldt den 23. april 2005 og fik herefter udbetalt sygedagpenge fra Københavns Kommune, Lokalcenter Sundby Nord.

Den 7. juli 2005 sendte kommunen en indkaldelse til den første opfølgningssamtale, som skulle finde sted den 13. juli 2005. I brevet anførte kommunen bl.a.:

”Du skal være opmærksom på, at udeblivelse fra samtalen, uden at have meddelt lokalcentret om årsagen hertil, vil betyde, at dagpengeudbetalingen/refusion til arbejdsgiver vil bortfalde i henhold til dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3.”

Af kommunens journalnotat fra den 11. juli 2005 fremgår det at sagsbehandleren den 7. juli 2005 talte personligt med A. Følgende er bl.a. noteret om samtalen:

”Jeg taler løseligt med (A), som får udleveret (...) og indkaldelse til opfølgningssamtale til ons. den 13.7.05 kl. 10.00, er både mundtligt og skriftligt orienteret om, at udeblivelse fra samtalen vil betyde bortfald af dagpenge i henhold til dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3, er indf. med dette.”

A kom til mødet den 13. juli 2005 og var efterfølgende bl.a. til møde den 22. november 2005 i kommunens Lokalcenter Sundby Nord. På mødet blev det aftalt at næste møde skulle finde sted den 30. januar 2006 kl. 10.00. Der var ikke noget journalnotat om at A på mødet blev vejledt om udeblivelsesvirkningen. Den 23. november 2005 sendte kommunen en opfølgningsplan til A, hvor datoen for mødet den 30. januar 2006 fremgik. Brevet indeholdt ingen vejledning om virkningerne ved at udeblive fra mødet.

Det fremgår af kommunens journalnotater i sagen at A den 6. januar 2006 kontaktede kommunen telefonisk vedrørende sagen. Det blev noteret at A og sagsbehandleren ville drøfte sagen nærmere ”den dag han i denne mdr. har en tid til opfølgningssamtale, er indf. med dette”.

I forbindelse med en telefonsamtale den 11. januar 2006 med kommunen blev mødedatoen også omtalt. Det fremgår af kommunens notater at A havde glemt at han havde en tid. Han skrev derfor dato og tidspunkt ned.

Den 30. januar 2006 mødte A ikke op til mødet. Han meldte ikke afbud. Lokalcenter Sundby Nord sendte derfor samme dag et brev til A hvor kommunen meddelte at udbetalingen af sygedagpenge stoppede med sidste udbetalingsdag den 31. januar 2006. Kommunen henviste til dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3, og anførte bl.a.:

”Med henvisning til tidligere skrivelse af 07.07.05, er du gjort bekendt med, at udeblivelse fra samtale uden at have meldt afbud vil betyde, at retten til dagpenge bortfalder. (...)”

Med henvisning til ovenstående finder lokalcentret ikke, at det er muligt at vurdere, om dagpengelovens regler er opfyldt, bl.a. fuld uarbejdsdygtighed i henhold til § 5, stk. 1.

Lokalcentret har vurderet, at dagpengeudbetalingen bortfalder fra den 31.01.06 i henhold til dagpenge-lovens § 8, stk. 1, nr. 3, idet du uden rimelig grund – udeblivelse fra samtale – undlader at medvirke ved lokalcentrets opfølgning i henhold til dagpengelovens § 24.”

A mødte den 31. januar 2006 kl. 9.30 op på Lokalcenter Sundby Nord. Sagsbehandleren oplyste ham om at mødedatoen var dagen før, og at lokalcenteret havde skrevet til ham om at sygedagpengene nu blev stoppet.

Han havde ifølge oplysninger fra B (A's partsrepræsentant) ikke modtaget kommunens brev af 30. januar 2006 på tidspunktet for fremmødet i lokalcenteret. A klagede både mundtligt og skriftligt over afgørelsen. Han oplyste at han var kommet til at bytte rundt på datoerne fordi hans boligforhold var uafklarede, og fordi der var problemer med nogle lægepapirer.

Kommunen fastholdt afgørelsen ved genvurderingen og sendte den 8. februar 2006 sagen til Det Sociale Nævn for Københavns og Frederiksberg Kommuner.

B sendte på vegne af A den 1. marts 2006 et brev til Det Sociale Nævn for Københavns og Frederiksberg Kommuner. B anførte bl.a. at A ikke mødte op den 30. januar 2006 på grund af en forkert notering i sin kalender, at han i øvrigt altid havde medvirket til opfølgningen i sagen, og at han ikke var blevet partshørt inden afgørelsen blev truffet af kommunen.

Det Sociale Nævn for Københavns og Frederiksberg Kommuner fastholdt kommunens afgørelse og var enig med kommunen i at sygedagpengeudbetalingen skulle stoppes på grund af manglende medvirken fordi A udeblev fra mødet den 30. januar 2006. I afgørelsen, som blev truffet den 29. maj 2006, anførte det sociale nævn bl.a. følgende:

“Nævnet har lagt vægt på, at det ikke kan anses for at være en rimelig til udeblivelse fra opfølgningssamtalen, at (A) har misforstået datoen for mødet.

Derudover har nævnet lagt vægt på, at (A) den 7. juli 2005 er orienteret både skriftligt og mundtligt om konsekvenserne af udeblivelse fra opfølgningssamtaler i lokalcentret, og at datoen for opfølgningssamtalen er tydeligt fremhævet i den skriftlige opfølgningsplan af 23. november 2005, som er sendt til (A). Nævnet har desuden lagt vægt på, at lokalcentret den 9. og den 11. januar 2006 telefonisk har påmindet (A) om opfølgningssamtalen den 30. januar 2006.

Til det i klagen anførte vedrørende manglende partshøring skal nævnet bemærke, at lokalcentret burde have partshørt (A) forud for afgørelsen om ophør af sygedagpenge. Efter en konkret vurdering finder nævnet ikke, at den manglende partshøring kan føre til ugyldighed, idet partshøring ikke ville have ført til et andet resultat. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at lokalcentret har inddraget (A)'s forklaring på det manglende fremmøde den 30. januar 2006 ved genvurderingen af sagen forud for oversendelsen til nævnet.”

B klagede til Ankestyrelsen, som afviste sagen fordi afgørelsen ikke havde principiel eller generel betydning. Ankestyrelsen bemærkede bl.a. følgende i afgørelsen af 20. juli 2006:

”Vi har tidligere taget stilling til spørgsmålet om udeblivelse fra en mødedato på grund af misforståelse. Vi henviser til Social Meddelelse (SM) D-7-06. Det fremgår heraf, at det ikke var en rimelig grund til udeblivelse fra informationsmøde, at den sygemeldte person havde misforstået datoen for mødet. Han havde ikke udvist tilstrækkelig omhyggelighed, når han ikke havde sørget for at notere sig datoen for, hvornår han skulle møde i kommunen.

...

Ankestyrelsen finder, at sagen herefter beror på en konkret vurdering sammenholdt med praksis, om De har udvist tilstrækkelig omhyggelighed, og om De kan anses for tilstrækkeligt informeret om, at udeblivelse fra mødet medførte bortfald af sygedagpenge.

Sagen beror endvidere på en konkret vurdering af, om den manglende partshøring medfører ugyldighed eller må anses for afhjulpnet af ankeinstansen.

Ankestyrelsen har i SM F-7-01 tidligere taget stilling til formelle manglers betydning for afgørelser om standsning af sygedagpenge.

Der var tale om sagsbehandlingsregler, der alle havde karakter af garantiforskrifter. Reglerne har til formål at sikre, at afgørelsen får et materielt korrekt indhold. Dette indebærer, at der gælder en formodning for, at afgørelsen er påvirket af sådanne mangler. Konsekvensen heraf er, at afgørelsen er ugyldig, medmindre det konkret kan afkræftes, at manglerne har påvirket afgørelsens resultat. Det er myndigheden, der har bevisbyrden for, at manglen har været uden betydning for afgørelsens resultat.”

Den 24. juli 2006 klagede B til mig. Han anførte bl.a. at kommunen ikke foretog partshøring inden kommunen stoppede udbetalingen af sygedagpenge. Han henviste også til at de konsekvenser det havde at udbetalingen af sygedagpenge blev stoppet, ikke var proportionale med en enkelt udeblivelse fra et møde på grund af en misforståelse.

Den 16. november 2006 bad jeg Ankestyrelsen om en udtalelse i sagen. Jeg bad Ankestyrelsen om først at indhente en udtalelse fra Det Sociale Nævn for Københavns og Frederiksberg Kommuner og fra Københavns Kommune.

Det Sociale Nævn for Københavns og Frederiksberg Kommuner blev pr. 1. januar 2007 en del af Beskæftigelsesankenævnet, Statsforvaltningen Hovedstaden.

Jobcenter København, Sygedagpenge, anførte følgende i sit svar af 14. februar 2007:

”Det fremgår af sagen, at pågældende påbegyndte udbetaling af dagpenge under sygdom den 23. april 2005. Der er den 13. juli 2005 og 22. november 2005 foretaget opfølgning i sygedagpengesagen. I brev af 23. november 2005 blev pågældende indkaldt til ny opfølgningssamtale den 30. januar 2006. Ved telefonisk samtale den 11. januar 2006 orienteres pågældende om at møde til samtale den 30. januar 2006. Pågældende blev skriftlig den 7. juli 2005 og mundtlig den 11. juli 2005 orienteret om, at udeblivelse fra samtale ville medføre bortfald af udbetaling af sygedagpenge.

I afgørelse dateret 30. januar 2006 blev pågældende orienteret om, at udbetalingen af dagpenge under sygdom ophørte med sidste dag den 31. januar 2006, idet pågældende uden rimelig grund var udeblevet fra samtale.

Pågældende har klaget mundtlig og skriftlig over afgørelsen den 31. januar 2006 og oplyst, at han ikke mødte op til samtale dagen før på grund af ondt i ryggen og manglende taletid på mobiltelefon. Ligeledes anførte pågældende, at han på grund af problemer med bolig og lægepapirer havde byttet om på datoer.

En partshøring forud for afgørelsen ville – med henvisning til de af pågældende anførte grunde for ikke at møde op til samtale – ikke have medført en ændret afgørelse.

For så vidt angår spørgsmålet om ikke at gå videre med hensyn til at påføre pågældende byrder, end formålet tilsiger, skal anføres, at formålet med opfølgningssamtalen den 30. januar 2006 blandt andet er at følge op på pågældendes sygdom og behov samt vurdere fortsat berettigelse til sygedagpenge.

Af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel § 8 fremgår, at retten til dagpenge bortfalder hvis den sikrede uden rimelig grund undlader at medvirke til kommunens opfølgningsindsats. Det er en forudsætning, at sikrede forud er orienteret om konsekvensen bortfald.

Det er vurderet, at pågældendes begrundelser rygproblemer, mobiltelefonforhold, boligforhold og ombytning af aftaler ikke er rimelige grunde til at undlade at møde op til samtale. På den baggrund og under iagttagelse af proportionalitetsprincippet er det vurderet at følgen alene kan være bortfald af udbetalingen af sygedagpenge.

Det skal bemærkes, at pågældende ved bortfald af sygedagpenge er overgået til kontanthjælp som forsørgelsesgrundlag.”

Beskæftigelsesankenævnet, Statsforvaltningen Hovedstaden, anførte bl.a. følgende i sit svar af 26. februar 2007:

"Ad 1. I afgørelse af 29. maj 2006 stadfæstede nævnet Københavns Kommunes afgørelse af 30. januar 2006 om, at (A) uden rimelig grund havde undladt at medvirke ved kommunens opfølgning ved at udeblive fra samtale i kommunen den 30. januar 2006.

(A)'s oplysning i sin klage om, at han på grund af boligmangel og problemer med nogle lægepapirer havde byttet rundt på sine aftaler, fandt nævnet ikke var en rimelig begrundelse for ikke at møde op til samtalen den 30. januar 2006. En samtale, som han ikke meldte afbud til, og som han af kommunen tydeligt var gjort opmærksom på, dels i opfølgningsplan af 23. november 2005, som han fik tilsendt, dels den 9. og 11. januar 2006, hvor kommunen telefonisk mindede ham om samtalen. (A) var ligeledes før samtalen den 30. januar 2006 både skriftligt og mundtligt den 7. juli 2005 gjort opmærksom på konsekvenserne ved ikke at deltage i kommunens opfølgning.

Nævnet har ved sin afgørelse henvist til SM D-7-06. Ankestyrelsen har heri anført, at det ikke var en rimelig grund til udeblivelse fra informationsmøde, at den sygemeldte havde misforstået datoen for mødet. Han havde ikke udvist tilstrækkelig omhyggelighed, når han ikke havde sørget for at notere datoen for, hvornår han skulle møde i kommunen. Retten til dagpenge bortfaldt derfor. Nævnet har ved sin afgørelse af 29. maj 2006 og med henvisning til SM D-7-06 ud fra en konkret vurdering fundet, at (A) i sin sag ikke havde udvist tilstrækkelig omhyggelighed i forbindelse med noteringen af tidspunktet for samtalen den 30. januar 2006.

For så vidt angår forvaltningens forpligtelse til ikke at gå videre med hensyn til at påføre borgeren byrder end formålet tilsiger (proportionalitetsprincippet, jf. Forvaltningsret 2. udgave af Hans Gammeltoft-Hansen m.fl. p. 372 ff) er nævnet enig med kommunen i, at formålet med opfølgningssamtalen den 30. januar 2006 'bl.a. er at følge op på borgerens sygdom og behov samt at vurdere fortsat berettigelse til sygedagpenge'. – Det skal bemærkes, at (A) i kommunens brev af 7. juli 2006 [formentlig 2005; min bemærkning] også nærmere blev orienteret om kommunens opfølgningsregler i dagpengelovens § 24 samt formålet hermed, og at kommunen i sin afgørelse af 30. januar 2006, som nævnet stadfæstede den 29. maj 2006, ligeledes henviste til opfølgningsreglerne i dagpengelovens § 24 og disses formål. – Såfremt en borger udebliver fra opfølgningen, er det nævnets opfattelse, at det ikke er muligt for kommunen at foretage den nødvendige opfølgning i sagen, og i denne forbindelse bl.a. nærmere vurdere, hvordan borgeren kan opnå eller bevare en evt. tilknytning til arbejdsmarkedet.

Ad 2. Som anført af Jobcenter København i brev af 14. februar 2007, fik (A) udbetalt sygedagpenge til og med den 31. januar 2006. (A)'s sygedagpenge blev således rent faktisk stoppet med virkning fra den 1. februar 2006.

Ad 3. Nævnet har i sin afgørelse af 29. maj 2006 bemærket, at kommunen burde have partshørt (A) forud for afgørelsen om ophør af sygedagpenge. Efter en konkret vurdering fandt nævnet ikke, at den manglende partshøring kunne føre til ugyldighed, da en partshøring ikke ville have ført til et andet resultat. Nævnet lagde i denne forbindelse vægt på, at kommunen havde inddraget (A)'s forklaring på det manglende fremmøde den 30. januar 2006 ved sin genvurdering. Forklaringen indgik ligeledes i nævnets behandling af sagen.

Da den manglende partshøring efter nævnets vurdering konkret ikke har ført til ugyldighed, er det nævnets opfattelse, at virkningstidspunktet for stop af dagpengene i sagen ikke kan ændres. Der henvises i denne forbindelse til SM F-7-01, sag nr. 1 if."

Ankestyrelsen anførte bl.a. følgende i sit svar af 23. marts 2007:

"Ad proportionalitetsprincippet.

Ankestyrelsen har i SM D-32-05 tidligere truffet afgørelse om udeblivelse fra en opfølgningssamtale. I vurderingen indgik den almindelige forvaltningsretlige grundsætning om proportionalitet.

Ankestyrelsen fandt, at der i den konkrete sag ikke forelå tilstrækkelig dokumentation for, at sikrede uden rimelig grund havde undladt at medvirke ved kommunens opfølgning. Han havde derfor fortsat ret til at få udbetalt sygedagpenge under forudsætning af, at han opfyldte lovens almindelige betingelser herfor.

Begrundelsen var, at det ikke var muligt at godtgøre, at sikrede havde modtaget kommunens indkaldelsesbrev sammenholdt med, at der ikke i kommunens journalnotater var oplyst forhold, der tydede på, at han ikke havde ønsket at medvirke til opfølgning af sagen. Tværtimod fremgik det, at kommunen flere gange havde været i telefonisk kontakt med sikrede, og at han personligt havde afleveret den ønskede dokumentation. Det fremgik også, at kommunen havde talt med sikrede samme dag, som brevet skulle være afsendt, men uden at nævne dette.

Ankestyrelsen anførte, at det på den baggrund vurderedes, at det ville være i strid med den almindelige forvaltningsretlige grundsætning om proportionalitet at fratage ham hans forsørgelsesgrundlag i form af sygedagpenge.

Afgørelsen er således udtryk for, at flere forhold herunder princippet om proportionalitet indgår i den konkrete afvejning om betingelserne for at standse sygedagpenge kan anses for opfyldte.

Ankestyrelsen har i SM D-7-06 truffet afgørelse om, at det ikke var en rimelig grund til udeblivelse fra informationsmøde, at den sygemeldte person havde misforstået datoen for, hvornår han skulle møde i kommunen.

Ankestyrelsen vurderede, at han ikke havde udvist tilstrækkelig omhyggelighed, når han ikke havde sørget for at notere sig datoen for mødet.

Retten til dagpenge bortfaldt derfor. Ved indkaldelsen til mødet var han informeret om, at udeblivelsen fra informationsmødet medførte bortfald af dagpenge.

I denne sag ændrede Ankestyrelsen nævnets afgørelse. Nævnet havde i sin afgørelse bl.a. lagt vægt på proportionalitetsprincippet.

Ankestyrelsen fandt imidlertid, at lovens betingelser for at standse dagpengene var opfyldte. Proportionalitetsprincippet medførte i denne sag ikke et andet resultat.

...

Ad manglende partshøring og tidspunktet for ophør af sygedagpenge.

Ankestyrelsen finder, at spørgsmålet om, fra hvilken dato dagpengene kan stoppes bl.a. beror på en konkret vurdering af, hvornår betingelserne for udbetaling af sygedagpenge ikke længere kan anses for opfyldte.

Foretagelse af partshøring med henblik på, om borgeren har haft rimelig grund til at udeblive fra en samtale, medfører teknisk set, at borgeren vil få nogle yderligere dage til partshøring, hvor han vil modtage sygedagpenge.

I sagen vedrørende (A) er der ikke foretaget partshøring.

Ankestyrelsen har imidlertid ikke fundet, at spørgsmålet om partshøring i sagen vedrørende (A) havde generel eller principiel betydning.

Det fremgår af sagen, at (A) møder i kommunen d. 31. januar 2006 og hans bemærkninger har således indgået i kommunens revurdering af, om ophør af dagpengene med virkning fra den 31. januar 2006 skulle fastholdes."

Den 28. marts 2007 bad jeg B om hans eventuelle bemærkninger til udtalelserne fra Jobcenter København, Beskæftigelsesankenævnet, Statsforvaltningen Hovedstaden, og Ankestyrelsen.

B anførte bl.a. følgende i sine bemærkninger af 2. april 2007:

”Den pågældende har mødt til samtlige aftalte samtaler bortset fra den 30. januar 2006, hvor han ved et uheld får indskrevet den 31. januar 2006 i stedet for den 30. januar 2006 i sin kalender. Den pågældende har således ikke været klar over, at han er udeblevet fra en samtale. Tværtimod regner han med, at han den 31. januar 2006, hvor han møder op om formiddagen i forvaltningen, skal til den aftalte samtale med sin sagsbehandler, men bliver afvist med oplysningen om, at man har stoppet hans sygedagpenge. På dette tidspunkt er brevet fra kommunen ikke nået frem til pågældende.”

Jeg afgav min udtalelse den 26. september 2008. Jeg afgav udtalelsen i foreløbig form så myndighederne i sagen kunne få lejlighed til at udtale sig inden jeg afgav min endelige udtalelse (§ 20, stk. 1, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand).

Jobcenter København, Sygedagpenge, henholdt sig i brev af 22. oktober 2008 til den tidligere udtalelse af 14. februar 2007 i sagen.

Beskæftigelsesankenævnet, Statsforvaltningen Hovedstaden, meddelte i brev af 30. oktober 2008 at ankenævnet tog redegørelsen til efterretning. Beskæftigelsesankenævnet anførte bl.a. følgende i svaret:

”Vi har læst den foreløbige redegørelse, og vi har taget til efterretning, at Ombudsmanden ikke finder, at (A) inden mødet den 30. januar 2006 tilstrækkeligt utvetydigt blev orienteret om at udeblivelse uden rimelig grund fra mødet ville medføre, at retten til dagpenge bortfaldt.

Vi må i den forbindelse medgive, at nævnet i sin afgørelse af 29. maj 2006 ikke havde fornøden fokus på hvor utvetydigt (A) var blevet informeret om konsekvenserne af udeblivelse fra mødet. Nævnets fokus var på utvetydigheden af indkaldelsesdatoen og tidspunktet for mødet.

Vi har ligeledes taget til efterretning, at Ombudsmanden efter en konkret vurdering af hændelsesforløbet er af den opfattelse, at der ikke er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at statuere, at (A) uden rimelig grund undlod at medvirke ved kommunens opfølgning.

Vi skal i den forbindelse bemærke, at nævnet ved afgørelsen af 29. maj 2006 fulgte den praksis, som Ankestyrelsen havde udstukket i principafgørelse D-7-06 vedrørende betydningen af misforståelse af mødedatoer.”

Beskæftigelsesankenævnet meddelte afsluttende at nævnet var indstillet på at genoptage sagen.

Ankestyrelsen meddelte i brev af 24. november 2008 at styrelsen tog min konkrete vurdering i den foreløbige redegørelse til efterretning. Ankestyrelsen anførte derudover bl.a. følgende:

”Ombudsmanden har endvidere forholdt sig til spørgsmålet om (A) uden rimelig grund undlod at medvirke ved kommunens opfølgning. Ombudsmanden har henvist til dels Ankestyrelsens praksis samt til domspraksis. Det er Ombudsmandens opfattelse, at (A)’s sag minder om sagen, der er refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 2007, side 2502 V.

Ankestyrelsen bemærker hertil, at vi er opmærksomme på dommen, og de konkrete forhold, der indgår i afvejningen af, om en ansøger uden rimelig grund har undladt at medvirke ved kommunens opfølgning.”

B meddelte i brev af 4. december 2008 på vegne af A at han ikke havde yderligere bemærkninger til sagen.